

Kong Erik og de Fredløse,

historisk Roman i to Dele
af
Bernhard Severin Ingemann.
Fjerde Del.
(Fortset.)

„J skal se, det hele er en snurrig Misforstaaelse, Eder's Naade!“ — sagde den unge Martgreve i leifindig og ligegyldig Tone, idet han sprang af Hesten og ordnede fr pyntelige Vaatlædning — „i alt Fald er det vist tun en drang Vækselselse hos eders Hr. Broder eller snarere hos hans Hønding her og den brave Marsk Ulffen; den gode Mand har en ganske egen Gave til at fornærme alle Mennesker, uden selv at drømme derom. Det har J vist selv mærket. Det Slags Følt kan man kun bruge til at ville Benner og Hjender med. Jeg holder meget af at være Mellemmand mellem Frænder og gode Venner“ — vedblev han munter. — „Der driffes gerne godt Førlig oven paa enhver Tvist og saa gaar det lystelig til. Jeg kender Junterens Vintalder hist paa Slottet; den er fast bedre, end nogen Priors; har han ikke villet aabne den for eders tantede Marsk, saa har han maaste kun villet faa den til tærere Gæster.“

„Gud give, vi var dragne hid til en venlig Fæst, Hr. Martgreve!“ svarede Kongen alvorlig med dæmpet Røst og syntes at skjule en dyb Bevægelse, idet hans Blik doaledede paa det skønne Vinterlandskab, der laa udstrakt for ham. Solen bestraaede Fjorden og Stad. Slottet havde sig stolt med sine Ringmur-Taarne og høje Tinder bag ved det glinsende Kobbertag af Graabrødrøstlosteret. Esbern Snares fem gotiske Kirkespire pegede driffigt mod Himlen fra den gamle Frue-Kirke, og hørst ved Fjorden trefjede det runde Setaarn. „Kan min Hr. Broder reifærdiggøre sig?“ — vedblev Kongen — „vil han nu vel ikke stje mit Mafyn, men efter Pligt og Stjndighed komme mig i Møde.“

„Men han ventur eder vist ikke. Han er maaste paa Jagt eller Kalker om paa Rejser mellem sine Godter“ — sagde Martgreven. — „Den edle Junter har tykt Blod. Jeg har ofte beklaget, at hans forfindende Higen efter Daad og Bedrift endnu intet bestemt Maal har, men saa ste forfærrer Eigenagten i hans forfællelige Sind og bringer selv hans nærmeste Venner og Frænder til at misforstaa ham.“

„Ser jeg ret, Herre Konge!“ — sagde Grev Henrik og holdt Haanden for Hinen mod Solkinnet — „jaa kommer der en Skare Mennesker ud af Staden imod os; det maas være Vorgerne, der vil vise eder eders Hengivenhed og Trofast.“

„Hm! de var ogsaa trevne mod Marsken“ — sagde Kongen. — „Mig selv er Føltet tro; det ved jeg; drog jeg som en spedaft Tigger gennem Landet, ingen Vorger eller Bonde vilde lukke sin Dør for mig. J manges Vjne er jeg fagtens lig en spedaft siden Bispebandet“ — tilføjede han — „dog møder man mig alle Vegne med Skærlighed; det er kun min Broder, der vender mig Ryggen og nagler mig Lydighed i denne Trængselstid.“

„Den høfbaarne Junter er her visfelig ikke!“ — tog atter Martgreven Ordet — „ellers isoebe han vist ingenlunde med at gøre eder Afbit for sin Hødding's Overielse og føre os til et vel beredt Taffel. Slottets Befastning har han fat i fortærlig Stand“ — vedblev han — „det vilde jeg i eders Sted vide ham Tak for, Herre Konge! Kallundborg er et digtigt Punt i Krigstid og en god Haven for eders Flaade.“

„Just derfor skal ingen Lehnsmænd formaste sig til at lukke Vorger for Landets reimaasige Herre eller hans Krigsoverste!“ — svarede Kongen. — „Jeg priser eders Bestræbelser for at undfhyde min mislebede Broder, Hr. Martgreve!“ — tilføjede han afbrønden — „men vær forfættret, kan han undfhydes, kan han blot give mig sit fyrstelige Ord paa, at han ingen Del har i denne Opfættighed, saa behøver han ingen fremmed Forfvarer, hvor en Broder er hans Herre og Dommer.“

Martgreven bukkede høfligt og tav, idet han for med Haanden over Ansigtet og syntes at skjule en fornærmet Mine.

„Vil J tale med Vorgerne? Eder's Naade!“ — spurgte nu Grev Henrik. — „De synes frøgtfomme at vente Tilfæddelse til at nærne sig eder.“

„Det forfaar sig, Grev! Lad dem træde hid!“ — Grev Henrik red nu den doalende Vorgerstare i Møde og kom snart ilfage til Kongen, ledsaget af Stadsfogden og tolv af Byens ælste Mænd, der i deres borgerlige Helligsagsklæder med blottede Hoveder traadte hen for Kongens Hest og bukkede dybt. Stadsfogden begyndte efter flere Hilsener noget ubfelig og forlegen: „Stormagtigste Herre og Konge!“ — Eder's Naades høje Rørværelse — denne ringe Stads Glæde ved at se eders høfængelige Naade“ —

„Den er ikke ret stor!“ — afbrød Kongen ham. — „Sig det tun rent ud, Stadsfoged! og tal til mig uden Omfædd! J er bange for, der er Naade med min høfængelige Naade denne Gang, og at jeg vil drage jer til strengt Ansvar for den Modtagelse, min Marsk her har fundet!“ —

„Eder's høfbaarne Herre Broder, vor strenge Herre Junterten, havde befalet sin Slotshødding“ — flammede Stadsfogden. —

„Hvad han har befalet sine Tjenere eller ej, taler jeg ikke om her!“ — afbrød Kongen ham — „sin Opfættighed skal han selv eller Slotshøddingen faa mig til Ansvar for. Men hvo har befalet eder at tilfæddette Lydighed mod mine Ubsendinge?“

„Slotshøddingen, i Hr. Junterens og eders eget Navn, Herre Konge!“ — svarede Stadsfogden — „dog det Bud kunde vi ikke anfse for sandt eller aflyde, da Marsken med eders Fuldmagt befalede os det modfatte; efter en kort Betæntning blev der ogsaa hpet ham og hans Følt hvad han fordrede, uagtet det kom os alle dyrt til at faa“ —

„Hvad!“ — udbrød Kongen høfligt — „har man siden straffet eder, for J dog adlød mit Bud?“

„Vi klager ikke, eders Naade! mindst over eders egen høje Slægt og det Herfædd, J har givet os. Hvad Uret, der er os tilføjet, er tun ringe mod vor Sorg og Fortsmæddelse, hvis vi har paadrøget os vor ædle Landsherrtes og Konges Ugunst.“

„J har lidt Uret for jer Trofast imod mig? og jeg skalde endda kunne vrede's paa eder, brave Borgere!“ —

sagde Kongen nu pludfelig bevæget — „ved alle hellige Mænd! faa fortjente jeg ikke at eje en tro og hengiven Sjæl mer iblandt jer. Hvad Uret, J har lidt, skal blive jer erstattet. Vi er kommen hid for at fordre Regntaab for hvad der er flet. Hvor er Junterten?“

„Vi ved det ikke, stormagtigste Herre!“ — „Hvor er da hans Slotshøddemand? hoi kommer han ikke hid for at modtage os?“

„Han paaftaar at have Befalinger, Herre Konge! som er saa utrolige, at vi ikke tør nævne dem.“

„Hvad! hvo tør befale her, naar jeg selv er til Stede?“ — udbrød Kongen høfligt — „dog nei, det er umuligt!“ — tilføjede han roligere og betvang sin Hestigheds. — „Den Mand maas være fyg eller afvindig. Rid til Slottet, Grev Henrik! meld min Antomst! Jeg vil overnatte der med mine Ridere og hundrede Mand. J sørger for det øvrige Krigsføgt, Stadsfoged!“

Grev Henrik satte sig straks i Bevægelse og red med et lidet Følge ned mod Slottet.

„Stormagtigste Herre Konge!“ — vedblev Stadsfogden med ængfelig Røst — „mit og mine Medborgeres Liv og Gods staar til eders og Landets Tjeneste; men forfærnes ikke paa os, Herre Konge, for hvad vi ikke har kunnet hindre! Slotspørtten er lukket; Vindebroen er oprullet; der er opstillet Krigsføgt og Vlder paa Ringmuren; Slots-høddemanden har forfæddt os, at han har Befaling til at ftyde Vnen i Brand med gloende Stene inden fire og tyde Timer fra det øjeblik den belægges med eders Krigsføgt.“

„Maer han!“ — udbrød Kongen. — „Nu vel, faa bort med al Staaft! Vi vil se hvo der er Herre. Til Hest, mine Mænd! J staar under vor egen kongelige Bestyttelse, brave Borgere!“ — sagde han til Stadsfogden og Vhens ælste — „bliver her fæddet et Galmstræa over eders Hoveder for min Stjnd, skal det erstattes dyrt; enhver Dørører vil jeg strengelig straffe, hvor højt han end bærer sit Hoved.“

„Vre for Kongen! for Erik, Kongen sin unge!“ — raabte Stadsfogden og fvingede sin Hat, og dette, af en Folkesang hentede, almindelig bekendte Hyldestraad blev gentagen af den hele Borgerflare, idet man fvingede med Huor og Hatte.

„Nu Mads, Børn!“ — bød Kongen og tumlede sin Hest. — „Jeg vil se, hvo der voder at lukke den Port, vi vil ind ad!“

„Tilad mig at standse eder et øjeblik, eders Naade!“ — sagde Martgreven af Brandenburg, der atter havde founget sig i Sædlen og nu red høfligt hen mod Kongen med blottet Hoved. — „Jnden J foretager eder noget voldsomt Strid, anster jeg, som eders Gæst og som en upartist Ven haade af eder og eders forfællelige Hr. Broder, et øjebliks Samtale med eder uden Vidner“ —

„Vel, det skal ikke nagtes eder, Hr. Martgreve! Til Side, mine Venner!“

Alle forfærnedes sig, og Martgreven vedblev i samme ærbødige Stillung, med den høje Hjerbat i Haanden: „Eder's Herre Broder har æret mig med et Venfædd, som gør mig det til Pligt at tale hans Sag i dette øjeblik, da han selv er forværende. Hvad her er flet og fremdeles nu fter med eders Villie, har unagtelig Ubsæddet af Opfættighed; men det kan umuligt være efter eders Herre Broders Befaling; dertil — undfkyld denne Ytring! — dertil agter jeg ham i det mindste meget for flog. Vort inderfte Sind maas en høgere Skælfender bedømme; hvorledes vi vil trækte vore store Tablitritter, maas selv vore bedfte Venner ikke indbilde sig at vide; dog — jeg gaar i Borger for Junter Christofher i denne Sag, indtil han selv kan fremstille sig for eder og reifærdiggøre sig. Jeg tilbyder mig at opfyge ham og bringe ham til eder. Han maas fittetilig være paa Holbæk Slot eller paa Samsø. Vil J love mig saa længe at opfatte ethvert voldsomt Foretagende og i det højeste tun holde Slottet belejret?“

„Vel, Hr. Martgreve! i fire og tyde Timer vil jeg vente ham, men ingen Time længer. Til i Morgen ved denne Tid vil jeg temme min billige Harme og med Sværdet i Steden blive uden for den Port, man her formættelig har vovet at lukke for mine Vjne; men inden jeg fører det andet Ave hos de fromme Graabrødre hist, skal Slottet være i min Magt; det lover jeg ved alle hellige Mænd saa fændt jeg her er Herre og vil nævnes Konge i Danmark!“

„Det er et Ord, eders Naade!“ — svarede Martgreven raff efter et øjebliks Betæntning — „faar jeg ikke inden et Døgn med eders reifærdiggjorte Herre Broder for eders Vjne — faa lad det smutte Slot hist gaa op i Flammer eller tag det med stormende Haand! Grev Henrik har fagtens foor Lyft til at vise jer sin Manddom og Krigsfkunf — men faa har jeg dog gjort hvad jeg kunde og vist eder begge, som jeg haaber, at J har haft en Ven til Gæft.“

„J har mit Ord, Hr. Martgreve! jeg vil vide eder Tak, hvis eders gode Hensigt opnaaes. Ser J hvor Stjnggen hist falder fra det midterfte Kirkespire over Kloster-taget? det betegner Grænsen i Morgen for min Naalmodighed. Gud og vor hellige Frue med os alle!“ — Dermed slog han op med den høje Haand og hilsede Martgreven, idet han sporede sin Hingst og for frem i Spiden for sin Krigersflare. J stærkt Trav red nu Kongen med sine Ridere med ad Vækten mod Slottet, medens Martgreve Valdemar, med sit lille Følge af tytte og danffe Væbnere, for i fuldte Hjerpring hen ad Vejen til Holbæk.

Da Kongen naade Kallundborg Slot og selv faa Vindebroen opdragen og den velfæstede Borg i fuldrommen Forsvarstand, for et Harmblus over hans Kinder, hans Haand greb uvilkaarligt til Sværdhæftet, og han var et øjeblik nær ved at glemme sit Røst og ride Sværdet af Steden. Grev Henrik tumlede utaalmodig sin Stridshingst uden for den øverfte Befæstning og ventede endnu Svar paa det Budskab, han i Kongens Navn havde ladet tilraabe den øverfte Borgvagter.

„Magesle Dumdriffighed!“ — udbrød Kongen. — „Ved man, jeg er her selv, og tøver endog med Svar, hvor man tun har at tie og aflyde?“

„Man giver sig gode Stunder, Herre Konge!“ — sagde Grev Henrik. — „Det er en Frætheds uden Vige. Befaler J, der straks skal klæses til Storm? Sværdet brænder mig i Haanden.“

„Endnu ej!“ — svarede Kongen og tog Haanden fra sit Sværdhæfte.

J det samme lyd der en Trompet fra den øverfte Stæntse, og paa Nutinden fremtraadte en høf, bevæbnet

Kriger med tilflattet Hjelmgitter: „Slottet aabnes ikke for nogen Mand, der fører Raaben og Værg!“ — raabte han med en dæft Stemme, der dog syntes tungen og skælvende — „det skal forværes til det yderfte mod ethvert Angreb; det er vor høfbaarne Junter's strenge Bud.“

„Uffindige!“ — udbrød Kongen, og Grev Henrik gjorde Mine til et høfligt Svar.

„Intet Ord mer, Grev!“ — sagde Kongen med i strengt Vint. — „Vi nedlade os ikke til viderne Ordffifte med Dørørere og Majestætsforbrødere. J belejrer straks Slottet paa alle Kanter og gør alt rede til Storm! J et Døgn maas dog intet Synd udftæses. Vover Dørørerne at opfyde de dumdriffelige Trufter mod Vnen, skal der tun sørges for at redde og flutte. Hændes der noget, vil jeg vide det straks. J Graabrødrøstloster træffer J mig til enhver Time. Gud befalet!“ Med disse Ord vendte Kongen sin Hest og red med en Del af sit Følge ind i det store Francisfanerkloster iad ved Slottet. Her stod Guardianen og alle Klosterbrødrene med de blottede, kronagtede Hoveder i to Rækker foran Stentrappen i Klostergaarden. Den gamle, udærede Guardian bar, som alle hans Ordensbrødre, en fattig aftegraa Rutte med Capuisen paa Ryggen og en grov Strikke om Vider. Uagtet Vinterkulden git de alle uden Sto og Strømper med Træklofter under de nøgne Fødder. De modtog Kongen med umistændelige Tegn paa Frøgt og Uro.

„Været frimodige, J fromme Mænd!“ — sagde Kongen med mild Røst, idet han fvaang sig af Hesten og venlig gengældte deres Hilsen og Guardianens andægtige Tale. — „Jeg kommer til eder som eders Ven og Bestyttet. Vil Gud og vor kære Frue, skal der ingen Ulykke vedværes eders Kloster eller denne vor gode, tro Stad. J kan jo ikke gøre for, at vor Broder Junterten har fat et Daarffiftelem her til Slotshødding; thi vi haade til Gud og den stærke St. Christoph, at vor kære Hr. Broder ikke selv er gaet fra Vid og Sans. Jeg vil forvente ham her til han kan have Budskab om mit komme og selv give Fortklaring i denne Sag. Er her fære paa færd, vil jeg bede den med jer. Nu agter jeg tun at se, om eders Gæstehus og Refektorium kan udholde dette venedte Gæstleri; det skal imidlertid forud blive Klosteret godtgjort.“

„Stormagtigste Herre!“ — svarede Guardianen — „fordærr os ikke ved nogen verdslig Godtgørelse den Glæde, J nu stænter os i vor Frøgt og Vævelse! Armod er, som J ved, vor hellige Ordens forfte Regel. Vil J vedværes at dele de bodfærdiges Rødtættighed, ædle Herre! faa fviol ikke paa vor Redebønheds til at undvære og medbede uden Gengæld, og frist os ikke til at modtage, hvad den hellige Franciscus selv frøngelig har forbudt os at røre ved!“

„Nu, faa strengt gaar det vel ikke til her!“ — sagde Kongen med et godmodigt Smil, idet han traadte ind i Klosterets store Gæstehus og saa Døren aaben til Refektoriet, hvor et Bord med tarvelige Fafespiser stod dækket til Klosterbrødrene, men et ftyrre med Vintalder og traf-tikke Rødpfiser blev heredt til de fornemme, verdslige Gæstler. „Ser komme vi dog ikke til at lide nogen Mangel“ — vedblev Kongen — „her finde vi jo ikke blot det nødvendige, men Guds Gaver næsten til Overfod.“

„Hvad vi kan byde eder, har Vorgerne hifsendt. Hvor Herrens Salvelse indtræder, bringer han Velfignelse med sig!“ — svarede Guardianen og nejede med de forflogte Hænder over Bristet.

„Velfignelse?“ — gentog Kongen, og der for pludfelig en mørk Stj over hans Vænde. — „Hm! ogsaa naar han er overantvoret til Djævelen og til Rødtets Fordævvelse? ærværdige Fæder!“ — spurgte han bitter med sagte Røst, idet han drog Guardianen til Side og betragtede ham med et stærkt, prøvende Blik.

Den gamle Klosterfæder blegnede ved disse Kongens Ord og slog uvilkaarlig et Kors for sig, idet han drog et dybt Suk. „Den hellige Kirke fortynder os Abfolution selv for Dødsfynder og Reifærdiggørelse fornæddet Naaden og Omvendelsen“ — sagde han og foldebe sine magre Hænder — „men dens Fordævvelse falder tun i Sandhed paa den ryggesløses og ugudelige Hoved.“

„Men naar nu din Værelfifp, den danffe Kirkes fyrstte, af Havn og Brede har erklæret din Konge for en faadant ryggesløs?“

„Var J det i Sandhed, min Herre og Konge! at ja, da maatte jeg gentage lig forfærdelige Dom i mit Hjerte, om det saa brast dybd, og om eders Fortørrelse faa tnufte mig“ — svarede den gamle med dyb Alvor og knugede de foldebe Hænder mod sit Brist — „men Herren befri min Sjæl for Delagtighed i de hævngerriges Raad og de uretfærdiges Domme! Kirrens Mændighed er visfelig stor, høje Herre!“ — vedblev han — „men Hævdnen og Dommen er Herrens, ligesom Naaden er hans for den bodfærdige. Os er givet Magt til at opbygge, men ikke til at nedbryde; vi formaa intet imod Sandhed, men alt for Sandhed. Fæter en Bifkop selv i vor rettroende Kirke vilde og misbruger Kirrens Mændighed imod Guds Ord, er det ingen Klert eller Kristen tilladt at give ham Bifald, siger den hellige Augustinus.“

„Migtig, fromme Fæder! det er ogsaa min Mening og min Trøst — det har ogsaa den lærde Magister Peder sagt mig. J frøgtter alfaa ikke for, at jeg bringer Fordævvelse eller onde Vænder med mig over denne Tærftel?“

„Nej, visfelig!“ — svarede Guardianen høftidelt med opflettet Haand og Blik — „Jeg ved, min ædle Herre og Konge er ingen ryggesløs og ugudelig, som foragter Bod og fromme Værninger, eller hvem det i Kraft af Ordet er tilladt at overantvorte til Rødtets Fordævvelse for Sjælens evige Frelse; jeg ved derfor ogsaa, at Afgrundens fyrstte ingen Magt kan have over eders dyreløbe Sjæl, og at ingen fnyndig Fordævvelse kan udflette Guds Fred af eders Hjerte eller den hellige Salve af eders kronede Hoved.“

Ved disse Guardianens Ord var en mild Bevægelse fnyndig i Kongens Mafyn. „Velfign mig, fromme Fæder!“ — sagde han med dæmpet Røst — „J sagde det et Ord, som trængte mig til Sjælen.“

„Den forfonende og alforbægnende Gud bevare eder Liv og Krone og frem for al Ting Sjælens dyre Fred!“ — bad Guardianen og lagde sin Anoktel-Haand paa Kongens høje Hoved — „faafremt J selv er forfonlig og barmhjertig“ — tilføjede han med Eftrøtt og et gennemtrængende Blik.

„Hm! forfonlig?“ — gentog Kongen og opflettede ha-

stig sit Hoved — „ogfaa mod Dørørere og Majestætsforbrødere?“

„De trænge visfelig mest til Barmhjertighed“ — fvaarede Guardianen. — „Vredes ikke, Herre Konge“ — vedblev han sagte, dog med Vægt — „der er et høfligt Ord, som i dette øjeblik trænger sig uordenligt frem paa min Læbe: fnynder din Broder med sig — faar der ftrevet — da straf ham! men omvender han sig, da tilgiv ham!“ —

„Men naar han nu ikke omvender sig?“ — spurgte Kongen og betragtede Guardianen med et flubfende Blik. „Saa bed for ham, til det fter, at din Moders Søn ikke skal fortæbes, og for din egen Freds Stjnd!“ — hvi-ftede den geftlige — „en fornærmet Broder, siger Salomon, er haardere at overvinde end en fast Stad, og Trætter ere som en Stang for et Palads.“

„Men fætte Stæder kan styrke og Dørørernes Paladfer kan frænges!“ — udbrød Kongen pludfelig opfarende i streng Tone, og hans milde, bevægede Mafyn blev formørket. — „Den vise Kong Salomon har ogsaa lært mig at hole mer paa en fuldvro Ven end paa en falsk Broder. Har ikke en Profet en Gang fagt til fit Følt i en fvgfuld og forværbet Tid, som vored: lider ikke paa nogen Broder! thi hvo Broder fluffer visfelig? Jeg vilde ønske, den hellige Mand havde Uret. Men not derom!“ — afbrød han høfligt den alvorlige Samtale — „lad os nu tænke lidt paa det verdslige og ikke foragte Legemet's Pleje! Vi har redet en lang Vej i Dag for at lukkes ude af vort eget Slot her.“

Med disse Ord git Kongen med stærke Stridt ind i Refektoriet. Guardianen fulgte ham tavs med bekymret Mine. Klosterbrødrene's Glæde over Kongens Frømheds og Mfsheds fynes noget formindfket.

Tiende Kapitel.

Kallundborg Slot blev nu formelig belejret, og den frigttyndige Grev Henrik af Møllendor forsømte intet af hvad der herte til at forberede en Storm, for faa vide han med faa liden en Krigsmagt og uden Belejringmafiner var i Stand dertil. Jnden Sol git med, faa han imidlertid sin Styrke forøget, idet Droft Lage med sine hundrede Ryttere for ind i Vnen og fæddte til ham udenfor Slottets Ringmure. Saafnart Droften havde førgt for sine Følt og aftalt det fornødne med Grev Henrik, begav han sig til Graabrødrøstlosteret, hvor han øjebliktlig blev indladt til Kongen i Vbrariet*).

Her sad den unge Konge helt tænfesfuld i Guardianens Lænestol ved et Gæbord med en stor, gløfret Bibel tilfide med den hellige Augustinus og flere Kirkefædres Strifter opflagne for sig. Han holdt et Haandfkrift af Mefter Petrus de Dacia i Haanden, som han ivrig fætte Mærker i og fynes at sammenligne med de opflagne Stæder i Striften og hos Kirkefædrene. Ved Siden af de gudelige Strifter laa imidlertid ogsaa tre verdslige Bøger, med røde, firfinge Fløjels Bind, som Kongen selv havde dragt med sig; det var de berømte Ridderdigte Ivain og Tristan, i Hartman af Aues og Gotfried af Strafburg's Behandling, faa vel som Florez og Blangeflors æventyrlige Hiflorie, der var alle ælfende Riddere's og Damers Yndlingsdygt.

Da Droft Lage traadte over Tærftelen, fæddte Kongen Bordet til Side og sprang høfligt op. „Lage! min kære Lage! ser jeg dig endelig igen!“ — udbrød han glad og gif ham med aabne Arme i Møde, men standfede forbaftet, idet han betragtede ham nøjere. — „Er det dig selv?“ — vedblev han — „hvor fer du dog afspillet ud! ja, du har været i Morderhænder. De fordømte fredslofe!“ — traadte han forbitret og flampede — „hvi har jeg ikke udryddet dem af Jorden!“

„Jant ikke mere derpaa, min ædle Konge!“ — sagde Lage. — „Jeg er nu raff igen og til eders Tjeneste.“

„Kom, hvil dig! du har anftrengt dig over Evne.“ — Mefter Peder har alfaa bragt dig Brev og Budfædd?“

„Alt er flet, som J paabød, min Konge! flømt jeg frøgtter, det var et Stridt!“ —

„Lad det være min Sorg, Lage! fandt du Mofhænd?“

„Holbæk Slot er i eders Magt. Det loftede ingen Blødsdraabe, men vatte ffor Glæde paa Slottet.“

„Godt! og Junterten?“

„Jeg faa ham ikke, man vil dog fige, han var der, men undveg.“

„Stette Tegn, Lage! en tro Lehnsmænd var flevon og havde forbredt strengt Regntaab for din Bemynndighele. Han fspurgte ej engang om Grunden til min Vrede? han vovede ej engang et harmfuldt Ord om Uret og voldsomt Fremfædd?“

„Han lod sig aldeles ikke fe; han maas haade fattet Mifstro.“

„Hm! faaledes flyr ingen fyrstte fra fit Slot, naar han ej ved sig ftyldig. Hvor kan jeg ogsaa tvivle? Op-fættigheden her og hans flændige Ytringer til Brunt!“ —

„Hvad her endnu er flet kunde dog være en ulykkelig Misforftaaelse, min Konge!“ — bemærkede Lage — „og den underfnyndige Brunt kan ingen lide paa“ —

(Fortsættels.)

*) Bagialen.

B. S. Ingemann:
Valdemar Sejler.

J Omflag 80 Cents. Indbunden \$1.20

Erik Menveds Barndom.

Indbunden \$1.20.

Prins Otto af Danmark og hans Samtid.

Omslag 80. Indbunden \$1.20.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.